

Nostalgie

Het is een algemene tendens om terug te verlangen naar de goede oude tijd. Die tijd dat alles beter was, dat mensen in harmonie leefden, criminaliteit niet bestond en de wereld nog klein en overzichtelijk was. Die wereld heeft helaas nooit bestaan. Toch vinden we het prettig om met weemoed een geromantiseerd beeld van het verleden te schetsen. Wellicht omdat we onbewust geneigd zijn onze relatief zorgeloze jeugd jaren te idealiseren. Wat nog eens wordt versterkt door de menselijke eigenschap om vervelende ervaringen uit het geheugen te drukken.

Dezelfde nostalgische sentimenten treffen we aan in onze perceptie van natuur en landschap. Mijn generatie die nog steeds –zowel moreel, beleidsmatig als bestuurlijk– aan de touwtjes trekt, dweept met een allang niet meer bestaand kleinschalig cultuurlandschap. Een geïdealiseerd natuurbeeld dat nog immer lijkt te worden bepaald door de schoolplaten van Adrianus Koekkoek en Jac. P. Thijsse. Ook hierin zijn we geneigd de negatieve herinneringen weg te drukken en zwaarmoedig terug te verlangen naar vroeger. Vreemd eigenlijk want in onze jeugd jaren was het helemaal niet zo goed gesteld met de natuur. Integendeel, nog geen halve eeuw geleden stond onze natuur er zeer beroerd voor. De sterke industrialisatie, toenemende bevolkingsdruk en intensivering van de landbouw eisten hun tol. Als knulletje van een jaar of 12 werd ik toch echt wel geconfronteerd met vissterftes, biologisch dode sloten en grootschalige ruilverkavelingen. Salamanders, kikkers en ooievaars kende ik slechts uit de verhalen van mijn natuurminnende vader. Voor geen goud zou ik naar die tijd terug willen.

Toch is ons natuurbeeld én –beleid lange tijd bepaald door verzuurde krasse knarren en knarrinnen die er hardnekkig vanuit blijven gaan dat ‘vroeger alles beter was’. Dat heeft onder meer geleid tot een onwerkbaar natuurwetgeving gebaseerd op starre, conservatieve en vaak onhaalbare doelen. Dat begint steeds meer te schuren en wekt wrevel bij mensen die dagelijks in de natuur te vinden zijn en ervaren dat er wel degelijk veel ten goede is gekeerd.

Er lijkt wat te veranderen, langzaam maar zeker gaan we wat ontspannender met natuur en landschap om. Dit uit zich in realistischer doelbeelden en ook geven we de mens weer een plek in de natuur. Wellicht heeft dat te maken met het gegeven dat een nieuwe generatie natuurjongens en –meisjes zich aandient. Ambitieuze mensen die vooruit in plaats van achteruit kijken. Die –door de natuur de ruimte te bieden– graag iets nieuws willen realiseren. Die nieuwe generatie vinden we terug in de partners van het Droomfondsproject Haringvliet. Een gemêleerd gezelschap van natuurorganisaties dat met open vizier aan de slag gaat met dit machtige water. Het ultieme doel is het creëren van een van de mooiste natuurgebieden van Nederland. Niet door terug te willen naar het Land van Ooit, maar door op een frisse manier natuurlijke processen meer ruimte te geven en de Haringvlietdam in 2018 weer passeerbaar voor vissen te maken. Belangrijk neven doel is het verhogen van de toeristisch-recreatieve waarde van dit unieke gebied. Een geweldige uitdaging om daar als Sportvisserij Nederland een bijdrage aan te mogen leveren.

Marco Kraal, Hoofdredacteur